

Ustawa o PPP definiuje partnerstwo publiczno-prywatne jako wspólną realizację przedsięwzięcia opartą na podziale zadań i ryzyk pomiędzy podmiotem publicznym i partnerem prywatnym[1]. Podstawą tej współpracy jest umowa o partnerstwie publiczno-prywatnym[2], w [A1] ramach której partner prywatny zobowiązuje się do realizacji przedsięwzięcia za wynagrodzeniem oraz poniesienia w całości albo w części wydatków na jego realizację lub poniesienia ich przez osobę trzecią, zaś podmiot publiczny zobowiązuje się do współdziałania w osiągnięciu celu przedsięwzięcia, w szczególności poprzez wniesienie wkładu własnego[3].

Z powyższych definicji wynika, iż umowa o PPP powinna określać prawa i zobowiązania stron kontraktu, statuując jednocześnie obowiązki związane z realizacją przedsięwzięcia za wynagrodzeniem i poniesienia związanych z tym wydatków (w całości lub w części) po stronie prywatnej oraz konieczność współdziałania z partnerem po stronie publicznej.

Zgodnie z wolą ustawodawcy umowa o PPP powinna zawierać również postanowienia w zakresie:

- wynagrodzenia partnera prywatnego – w szczególności wyodrębniając wysokości płatności ponoszonych przez podmiot publiczny na finansowanie wytworzenia, nabycia lub ulepszenia środków trwałych albo nabycia wartości niematerialnych i prawnych,
- skutków niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań przez strony – kar umownych lub obniżenia wynagrodzenia partnera prywatnego,
- zasad i szczegółowego trybu przeprowadzania przez podmiot publiczny bieżącej kontroli realizacji przedsięwzięcia,
- maksymalnej wysokości opłat oraz warunków ich zmiany – jeżeli jest planowane pobieranie opłat od użytkowników przedsięwzięcia przez partnera prywatnego,
- przeznaczenia składnika majątkowego wniesionego przez podmiot publiczny tytułem wkładu własnego oraz skutków jego wykorzystania niezgodnie z tym przeznaczeniem[4].

Dodatkowo na zakres umowy o PPP ma wpływ podstawa prawna wyboru partnera prywatnego – pamiętać bowiem należy, iż do umowy o PPP stosuje się przepisy ustawy – Prawo zamówień publicznych[5] lub ustawy o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi[6] – w zakresie nieuregulowanym w ustawie o PPP[7].

Niezależnie od powyższego, praktyka realizacji projektów PPP wskazuje, że najistotniejszym elementem umowy o PPP – odróżniającym partnerstwo publiczno-prywatne od tradycyjnych modeli realizacji zamówień publicznych – jest podział zadań i ryzyk. To, w jaki sposób strony umowy o PPP przyporządkują zadania i ryzyka z nimi związane, determinować będzie sposób realizacji przedsięwzięcia oraz przesądzi o wpływie zobowiązań wynikających z umowy na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych[8]. Wskazać należy, iż ustawodawca nie określił szczegółowych wytycznych odnośnie sposobu alokacji zadań i ryzyk pomiędzy stronami umowy o PPP, pozostawiając w tym zakresie relatywnie dużą swobodę podmiotowi publicznemu. To podmiot publiczny jako zamawiający określoną usługę publiczną decyduje o ostatecznym kształcie umowy o PPP. Nie oznacza to jednak, że to partner prywatny powinien zostać obciążony wszelkimi ryzykami przedsięwzięcia PPP. Dobrą praktyką realizacji projektów partnerstwa publiczno-prywatnego jest bowiem taki podział, który uwzględnia najlepsze możliwości i kompetencje stron umowy o PPP. Innym słowy, każdy z partnerów powinien być odpowiedzialny za realizację tych obszarów projektu, z którym poradzi sobie lepiej niż kontrahent.

Umowa o PPP

Kategoria: Rozwój i fundusze

Opublikowano: czwartek, 19, grudzień 2019 16:30

Małgorzata Orłowska

Odsłony: 662

Autorzy: Paweł Kuźma – radca prawny / Michał Liżewski – adwokat

[1] Art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1445, 1572), dalej: „ustawa o PPP”.

[2] Dalej również: „umowa o PPP”.

[3] Art. 7 ust. 1 ustawy o PPP.

[4] Art. 7 ust. 2a, 3, 5-6, art. 8 ust. 1-3, art. 9 ust. 1-2 ustawy o PPP.

[5] Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1986 z późn. zm.).

[6] Ustawa z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1528, 1655).

[7] Art. 4 ust. 1-2 ustawy o PPP.

[8] Zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-prywatnym nie wpływają na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych w sytuacji, gdy partner prywatny ponosi większość ryzyka budowy oraz większość ryzyka dostępności lub ryzyka popytu – z uwzględnieniem wpływu na wymienione ryzyka czynników takich jak gwarancje i finansowanie przez partnera publicznego oraz alokacja aktywów po zakończeniu trwania umowy – art. 18a ust. 1 ustawy o PPP.